Td 008_13

Ένας ψηλός παλίκαρος όμορφο παλικάρι
βαστάει μαντίλι στο λαιμό εννιά λογής μετάξι
που δέντρο-δέντρο περπατεί να μην τον κάψ’ ο ήλιος
ψηλό βουνό ανέβαινε στον κάμπο κατεβαίνει
να μάσει τζιουρτζιουλόλουδα να κάνει τρεις φουντάκες
την μια να δώσ’ τη μάνα του την άλλ’ την αδερφή του
την τρίτη την καλύτερη να δώσει στην καλή του.
Μάνα μ’ την κ’σή σ’[1] κι τ’ν αργυρή σ’ μάνα μ’ την κανακάρα σ’
την έλουζες τη χτένιζες και στο σχολειό τη στέλνεις
κι ο δάσκαλος την έδερνε με μια ασημένια βέργα.
Καλή μ’ πού είναι τα γράμματα σ’ καλή μ’ πού είναι κι ο νους σου.
Τα γράμματα μες στο χαρτί κι ο νους μου πέρα δέρνει
πέρα πέρα στις όμορφες πέρα στις καραγκιόζες
που ’χουν το μάτι σαν ελιά το φρύδι σα γαϊτάνι.

[1] την κ’σή σ’: τη χρυσή σου